

•Written by வங்கட் சாமிநாதன் •

••Monday•, 24 •November• 2014 23:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 •March• 2015 01:48•

ஐந்தாம் பத்திரிகைக்கான

நான் தில்லி வாசியானது, வடிகெய்யாக இருக்கும், 1956-ம் வருடம் பிஸம்பர் மாதம் 30 அல்லது 31-ம் ததேி முதல். இது வருடக் கடசை மாதக் கடசை என்ற சுவாரஸ்யத்துக் காகவதே இதகைக் குறிப்பிடுகிறனே. தில்லி வந்த முதலே எனக்கு தில்லி வாழ்வின், அதன் கலமைகங்களின், அதன் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு மிக சந்தோஷம் தருவதாக இருந்தது. நான் கண்விழித்ததும், எனக்கான விருப்பங்களான திரேந்துகொள்ள உதவியதும், அல்லது நான் என்ன உணர்ந்து எந்திரேந்த வழிச்செல்ல உதவியது என்று சொல்லலாம் தில்லைவாழ்க்கைதான். காலையில் எழுந்ததும் எந்த தினசரிப் பத்திரிகையானாலும் மனநாம்பக்கத்தில் அதற்கு முதல் நாள் மாலையல்லது இரவு நடந்த கலநிகழ்ச்சிகளின் ரவெய் கட்டாயம் வந்துவிடும். எங்கும் வள்ளிக் கிழமை தான் புதிய படங்கள் திரைக்கு வரும் நாளாக இருக்கும். மறு நாள் சனிக்கிழமை காலையே பத்திரிகைகளின் மனநாம்பக்கம் அந்த புதுப்படத்தின் ரவெய் எழுதப்பட்டிருக்கும். அது பெரும்பாலும் ஒரு informed தரத்தில் இருக்கும். கொஞ்சம் தரவறேபாடு இந்த ரவெய்க்களில் இருந்த போதிலும் அது கட்டாயமாக வியாபார வற்றிக் கு உதவுவதாக இராது சரிநல்ல ரவெய் வந்திருக்கு. பார்க்கலாம் என்று ரசனை உள்ளவன் திரேந்து கொள்வதாக இருக்கும். இது சினிமாவோ, நடனமோ, ஓவியக் கண்காட்சியோ, ஒரு நாடகமோ எதுவானாலும். அனகேமாக தியட்டரில் பார்க்கும் சினிமாவைத் தவிர மற்றது எல்லாமே விருப்பமுள்ளவருக்கு இலவச அனுமதி தான். தில்லிக்கு வந்த உலகின், இந்தியாவின் எந்த மலையிலும் காணும் கலைகள் பெரும்பாலான வற்றோடு நான் பரிச்சயம் பெற்றது தில்லி தந்த வாய்ப்புகள் தான். எனக்கு மட்டுமல்ல. செல்லப்பாவின், இ.பா.வின் கே.எஸ்.ஸ்ரீனிவாசனின் புதிய நாடக முயற்சிகளும் அவை நிகழ்ந்த அடுத்த நாள் காலையே பத்திரிகைகளில் வரவறேபு பெற்றன. இதற்கு ஈடான ஒரு நிகழ்வை சன்னை ஆங்கில தமிழ் பத்திரிகைகளில் நிகழ்ந்ததை

•Written by வங்கட் சாமிநாதன் •

••Monday•, 24 •November•, 2014 23:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 •March•, 2015 01:48•

பின் மாதங்களில் (ஆகஸ்ட்-செப்டம்பர்) எழுதப்பட்டது. சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லலை. பின் வரும் எழுத்து ஒரு காஃபி டேபிள் புத்தகத்துக்கான எழுத்து அல்ல என்பதும், காஃபி டேபிள் புத்தகத்துக்கான எழுத்தும் பிரச்சுரமும் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனையே இல்லாது, என் இஷ்டத்துக்கு, என் விரும்பத்துக்கு எழுதப்பட்டதுள்ளது இது. என்பதும், இது அதன் காரணமாகவும் நிராகரிக்கப்பட்டது என்பதும். கட்சியில் வற்றிப் பற்ற அன்பர், தில்லி கலைப் பத்திரிகை வட்டாரத்தில் மிகச் செல்வாக்கு பெற்றவரும் அழகியுமான ஒருவரின் கணவர். பொறாமைப் படுவதில்லோ, எரிச்சலடைந்து அவதிப்படுவதில்லோ அர்த்தமில்லை. எப்படியானாலும் இதனை எழுத எனக்குக் கிடத்தை வாய்ப்பு பற்றி எனக்கு சந்தோஷம் தான். அது இங்கே தமிழில் தரப்பட்டிருக்கிறது. கட்சியாக ஒரு வார்த்தை. பரத நாட்டியத்தின் வரலாற்றுப் பெருக்கில், மீண்டும் பெரும் கலா வியக்திகள் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் மீண்டும் பேரும் ஒவ்வொரு மலைக் கல்லாகத் தனிப்பட்ட ஆளுமையை மீட்டும் அவ்வரலாற்றில் இடம் பெறுகின்றனர். அம்மீண்டும் பேர் என் நினைப்பில், இக்கலைக்கு புத்துயிர் கொடுத்த கலாக்ஷேத்ரம் ருக்மிணி தேவி, தாம் பிறந்து வளர்ந்த பாதையிலே தன் ஆளுமையாலும் தான் பெற்ற கலைப் பற்றிய தீர்மானமான தன் கருத்துக்களை விடாப் பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டு தன் பாதையிலே சென்று ஒரு சாதனை மலைக் கல்லாக விளங்கிய பாலசரஸ்வதி, பின் கட்சியில் தன் திறமையினாலேயே ஒரு பெரும் கலாவியக்தியாக உயர்ந்த யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தி. இனி அன்றைய என் பார்வையில், என் புரிதலில், யாமினி.

ஐந்தாம் பத்திரிகை

இந்திய சாஸ்திரீய நடன கலை வடிவங்களில், பரதநாட்டியம் குறித்துப் பேசும் போதுதான் அது இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மலோன பழமனை கொண்டது என்று உரிமை கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த கலைவடிவம் பண்பட்டும் தமிழ் நாட்டிற்கும், "நாட்டிய சாஸ்திரம்" எழுதிய பரதர் எந்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லப்படும் கஷமீ ருக்கும் இடையிலான தீரம் என்னவாக இருந்த போதிலும், பரதநாட்டியத்தின் பழமனையையோ, அதன் மீத நல்லாக பரத நாட்டிய சாஸ்திரம் கொண்டாடப்படுவதையோ அவ்வளவு சூலமாகத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது. இன்று நாம் காணும் பரதநாட்டியம் அதன் இன்றைய வடிவில் உருக்கொண்டது போன நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில். அதன் முன்னர் அது "சதிர" என்ற பெயரில் அறிப்பட்டது. பரதரும் கிறிஸ்து சகாப்தத்தோற்றத்துக்கும் முந்தியவர். பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை ஆதார மீத நல்லாகச் சொன்ன போதிலும், பரத நாட்டியம் இன்றும் கட்ட வாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றது. கற்பிக்கும் குருக்களுக்கும் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரமோ, அல்லது அதன் பின் தொடர்ந்த பல நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட பிற நாட்டியக் கலை நூல்களையோ அவர்கள் தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள் அவர்கள் அதிகம் பிறகாலத்தில் வந்த மஹா பரத சட்டாமணியையே அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

நம் காலத்தில் வாழ்ந்த பரதநாட்டியக் கலையின் மிகப் பெரிய தலையான பாலசரஸ்வதி வாய்மொழி மரபிலேயே தன் கலையின் உச்சத்தைத் தொட்டவர். எழுதி வகைக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களைப் பற்றிப் பேசுவதே அவருக்கு உவப்பானதல்லவென்றும், "உங்களுக்கெல்லாம் இப்போ எததைத் தொட்டாலும் அதுக்கு ஒரு புஸ்தகம் வேணும் இல்லையா?" என்று கேலி செய்வார் என்றும் களேவிப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதிகாலம்

